

de rand van het dorp Schipluiden ligt, enigszins verscholen in de diepte, de Abbestee, een prachtige boerderij uit 1646. Een karakteristieke L-vormige boerderij met de melkkelder en dus ook de opkamer op het noorden. Wie precies de boerderij heeft laten bouwen, is niet bekend. Wel was dat in die tijd meestal een lid van de gezeten burgerij die de hoeve als pachtboerderij uit handen gaf. Er zijn veronderstellingen dat de grote zolder mogelijk dienst gedaan heeft als schuilkerk, daar zou de naam ook door verklaard kunnen worden; Abbestee zou dan 'vader- of godshuis' betekenen. Pas eeuwen later werd de boerderij aan boer Overgaag verkocht. De vier zoons van de boer stierven jong en zijn enige dochter trouwde met Leo van Velzen. De boerderij werd in tweeën gesplitst en het jonge paar vestigde zich in het voorhuis. Toen het werkgedeelte zich meer naar achteren in de boerderij verplaatste waar de stal verlengd werd, heeft men de deur aan de voorzijde van het woonhuis laten vervallen, vertelt George. Pas

George Arkesteijn, *een markant*

Schipluiden – Als ik arriveer is George bezig in de werkplaats maar we gaan snel naar binnen waar het hout gezellig in de Godin-potkachel knettert en het vuur een aangename warmte verspreidt. De ruime woonkamer doet meteen vertrouwd aan: de ouderwetse klok tikt onveroorbaar de tijd weg. Schilderijen flankeren een enorm kabinet, een prachtig familiebezit. Een opnieuw aangebrachte maar originele okergele kastenwand met bedsteden vult de ene en een schouw met betegelde pilaren de andere zijde van de kamer. Er zijn geen moderne fratsen te vinden, op tafel ligt een pluche kleed, de theemuts en een kannetje warme melk zijn binnen handbereik en naast de karakteristieke eethoek staan een paar fraai opgeknapte secretaires; hier woont George Arkesteijn (67), een markante Midden-Delflander. George is niet alleen een bijzondere verschijning vanwege zijn lange haren en dito baard, hij staat ook bekend als een ambachtsman pur sang. Wat zijn ogen zien, kunnen zijn handen maken, maar eerst bedenkt hij zorgvuldig hoe hij zijn plannen uit kan voeren.

Als er in de regio een boerderij opgeknapt moet worden wordt George vaak gevraagd om de restauratie van oude houten constructies voor zijn rekening te nemen. George heeft de liefde en de kennis voor zijn vak vooral in de praktijk geleerd en in de loop der jaren ontwikkeld.

1646

Aan het einde van de Tramkade aan

halverwege de jaren zeventig van de afgelopen eeuw is de façade in de oorspronkelijke vorm teruggebracht.

Zo ging dat toen

Vader Adrianus Arkesteijn werd geboren in hoeve Arckestein in Negenhuizen aan de Zouteveenseweg. In 1935 kocht hij van de familie Van Velzen de Abbestee met twintig bunder land. Hij trouwde in 1940

met Marie van Paassen van de Woudhoeve. Het echtpaar kreeg drie zoons en twee dochters. Er was wel elektriciteit op de boerderij maar gas en waterleiding kwamen pas veel later. 'Ik stam nog uit de tijd dat we gewassen werden in de keuken. Blauwbekken in de teil, zeg maar,' vertelt George. Drinkwater kwam uit de put en voor de grote was werd het takkenbossenfornuis gebruikt. 'Op zondagavond pompten we het water alvast op en de volgende morgen om half vijf werd het fornuis opgestookt. Het melkgerei werd dagelijks op de boenik schoongemaakt en eenmaal per week kreeg het een extra beurt met heet water en soda. Vader was daar erg precies in. Moeder kookte op het houtfornuis en petroleumstelletjes maar toen ik een jaar of acht was, kreeg zij een butagasstel en een aanrecht. Ze was de koning te rijk.'

Iedereen werkte mee

Hoewel George absoluut niet van plan was om boer te worden ('Dan ben je zeven dagen per week de sigaar'), leerde hij wel melken. 'Je

de meiden. Soms wel acht weken lang waren we bezig om het hooi binnen te brengen.' Vader Arkesteijn had doorgaans zo'n 40 koeien. 'In de zomer wat meer want we hadden dan de ruimte in de melkbocht.' Verder was er altijd wel jongvee, wat varkens (die op de boerderij geslacht werden), een hond, wat katten en natuurlijk de kippen die op het erf scharrelden.

1940-1945

In de oorlog kwamen er heel veel mensen om eten vragen. 'Gelukkig

eigenlijk niet veel voor. Nadat ik de school had afgerond heb ik, om een brommer bij elkaar te sparen, drie maanden in de tuin gewerkt maar dat bleek niks voor mij. Daarna ging ik naar de Zuid-Hollandse Meubel-industrie langs de Vliet bij Rijswijk. In de vier jaar dat ik daar werkte, is de belangstelling voor oude meubels en antiek ontstaan. Je had nog weinig inzichten, die moest je ontwikkelen. Daarna werd ik zelfstandig, dat is 42 jaar geleden. Ik kwam bij het Prinsenhof terecht als beoogd restaurateur. Maar na een jaar moest ik ook suppoost worden en een uniform aan, dat was even een brugje te ver, dus hield ik het voor gezien. Wel heb ik er veel geleerd en voor de opbouw van een antiekbeurs en tentoonstellingen mocht ik spullen ophalen op plaatsen waar je normaal nooit komt.' Weer ging George zelfstandig verder als meubelmaker en antiekrestaurateur in de ruime omgeving van Schipluiden. Zijn werk is zijn reclame en hij geniet van uitdagingen in zijn ambacht. Zo werkte hij o.a. aan de restauratie in de Grote

*Linkerpagina:
George Arkesteijn,
een markante man*

*Op de opkamer
hangt een fraai
portret van een
verre voorouder
Arkesteijn*

figuur met een bijzonder beroep

moest in geval van nood kunnen inspringen. Al toen we nog op de lagere school zaten, hadden we een taak in het bedrijf: koeien schikken en hooi verdelen. We hadden één paard voor het landwerk, maar als er gemaaid moest worden leenden we het paard van de burens erbij. Zo hielp je elkaar. Als het maaien klaar was, konden wij aan de slag voor de hooibouw. Iedereen werkte daaraan mee, ook

had mijn vader aardig wat aardappelen geteeld dus hij kon wel wat uitdelen.' Een van die mensen zou als naaister in het gezin blijven. Daarnaast was er een knecht en een dienstbode. 'Vader sprak nooit over de oorlog, het was trouwens een zwijgzame man. Wel kennen wij het verhaal van het radiotoestel dat ingeleverd moest worden. Aanvankelijk had vader de radio achterin de polder verstopt maar later vroeg hij aan Henk Haring om een hokje in een putje in het kippenhok te bouwen waar de radio keurig in verstopt werd. Toen het apparaat na de oorlog vol verwachting werd uitgepakt bleek het helemaal verrot te zijn.'

Ambacht moet je ontwikkelen

Het boerenvak was dus niks voor George, hij liet dat graag over aan zijn broer Piet die nog steeds het andere gedeelte van de boerderij bewoont. 'Ik wilde naar zee maar dat vond mijn moeder niks. Op de ambachtsschool leerde ik o.a. hout- en metaalbewerking maar die opleiding stelde

Kerk in Maassluis. 'Dat vond ik mooi, daar zie je echt vakmanschap.'

Grote restauratie Abbestee

Vader Arkesteijn overleed in 1972 en een paar jaar later besloot moeder Marie naar Korpershoek te verhuizen. 'Maar zij kwam nog wel drie dagen per week hier op de boerderij werken, dat vond zij leuk en ze kon het niet laten.' Het was in diezelfde jaren zeventig dat de Abbestee grondig gerestaureerd werd. Eerst werd de buitenkant van de boerderij aangepakt die met cement was aangesmeerd. 'Dat was toen nodig omdat het behang, dat bij de grote voorjaars schoonmaak aangebracht werd, in het najaar weer naar beneden kwam vanwege het vocht in de muren,' herinnert George zich. Toen de pleisterlaag eraf was kwam het oorspronkelijke fraaie metselwerk weer tevoorschijn. Ook de dichtgemetselde kelderramen werden open gemaakt en de stenen die uit die ruimte gekruid werden, konden gebruikt worden voor de restauratie.

*De prachtige
Abbestee wordt
door de gebroeders
Arkesteijn
zorgvuldig
onderhouden*

De oorspronkelijke kruiskozijnen met roeden raampjes en de toegangsdeur werden in ere hersteld. Daarna werd de rest van de boerderij aangepakt en het resultaat van die jarenlange restauratie is een lust voor het oog.

Alles even netjes

Voor de boerderij zelf staan vier indrukwekkende kastanjebomen; eentje stond er al vóór 1918 en de andere drie zijn door vader Adrianus gepoot. Een rondgang over het erf levert idyllische plaatjes op van de hooiberg tot de waterput en van de vroegere karnmolen (die tot begin twintigste eeuw dienst deed) tot de ronding in de watergang voor de boerderij. George wijst erop dat dit laatste te maken heeft met de trambaan van de Westlandsche Stoomtramweg Maatschappij die van 1912 tot 1968 vlak voor de boerderij liep. Het oorspronkelijke rieten dak van de Abbestee moest begin vorige eeuw wijken voor een pannendak omdat de vonken die de locomotief van de tram veroorzaakte, het rieten dek al eens in vuur en vlam gezet hadden. Het erf, de moestuin, de windsingels van wilgentakken, de boomgaard en trouwens de hele boerderij zien er uit om door een ringetje te halen. De gebroeders Arkesteijn houden alles piekfijn in orde. Toen een deel van hun land in de Kerkpolder overging naar de golfbaan, kwam er een einde aan de agrarische functie die door broer Piet (64) in stand gehouden was. 'Mijn broer heeft nog wel een melkkoe voor de hobby en wat kalveren die hij opfokt.' Verder hebben de broers hun handen vol aan het onderhoud van de authentieke boerderij. 'Gelukkig hebben we een zwager die graag schildert.'

Meesterwerk

Het zal niemand verbazen dat George zelf het houten gedeelte van de boerderij voor zijn rekening neemt. Zo maakte hij o.a. een nieuwe spiltrap en verving en restaureerde hij alles wat te lijden had gehad van de tand des tijds. Van de oorspronkelijk drie bedsteden op zolder zijn er nog twee over. De kastenwand in zijn woonkamer haalde George in 1974 uit het pand van Jan Groot en hij paste 'm aan voor de Abbestee. Achter de stallen op het erf heeft

George zijn houtwerkplaats, een lust om te zien. Hij vindt het leuk om te testen wat hij kan binnen zijn vak. In 2006 heeft hij zijn moeilijkste meubelstuk gerealiseerd. 'Ik had toen een dip in mijn werkzaamheden en in plaats van achter de geraniums naar buiten te gaan zitten kijken, besloot ik mijn eerdere plan ten uitvoer te gaan brengen. Op de opkamer van de boerderij heb ik toen een kussenkolommenkast gemaakt.' Ik mag het resultaat bekijken en mijn mond valt open van ontzag als ik in de puntgave opkamer een indrukwekkende kast zie staan. 'In de Gouden Eeuw wilden de mensen wel graag pronken en uit die tijd stammen dit soort kasten.' Het schitterende meubel laat in ieder detail puur ambachtelijke kunst zien. Dit is een meesterwerk! 'Ik ben er maanden aan bezig geweest, het was geweldig om te doen maar ik zou er nooit meer aan beginnen,' vertelt George. Toch is hij wel van plan voorlopig nog door te gaan met zijn werk. 'Zolang ik fit blijf, ga ik gewoon mijn eigen gang. Ik ben niet iemand die de deur uit de sponningen loopt bij een sportclub. Wel ben ik lid van diverse historische verenigingen en ik ga wel eens naar een lezing. Ik houd wel van gezelschap maar niet van grote gezelschappen. Ik hoef geen feesten en partijen, laat mij maar lekker hier mijn ambacht uitoefenen, dat vind ik mooi.'

Ik heb genoten van het bezoek en het gesprek met George. Een bijzondere man met een bijzonder ambacht die woont in één van de mooiste boerderijen van Midden-Delfland!

Gemma van Winden-Tetteroo

Foto's auteur

*Foto boven:
Met de ragebol poetst George zijn werkplaats.*

*Foto midden:
George bij zijn meesterwerk, een kussenkolommenkast.*

*Foto onder:
George aan de tafel in de woonkamer in het voorhuis.*